

Arrest

nr. 293 650 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. U bent moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Adamkhel, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U ging niet naar school en hielp uw vader in een winkel waar jullie mannen- en vrouwenkledij en accessoires verkochten voor trouwfeesten.

De taliban sloten twee of drie keer voor enkele dagen uw winkel vanwege de vrouwelijke klanten die bovendien niet altijd een hijab droegen. Verder eisten ze dat u uw winkel definitief sloot. U en uw vader weigerden dit laatste en openden telkens de winkel opnieuw. U kreeg een brief waarin werd gevraagd zich te melden bij de taliban. Dit deed u niet. Eén maand later kreeg u een tweede oproepingsbrief. Na de

tweede brief zijn u en uw vader samen naar de taliban gegaan. Ze hielden jullie vast voor 24 uur en herhaalden hun eis om de winkel te sluiten. Tien dagen later kreeg uw vader een oproepingsbrief. U bent zich alleen gaan melden. De taliban dreigden u te vermoorden of uw vader te vermoorden of de winkel in brand te steken, indien u de winkel weigerde te sluiten. Na vier of vijf uur bent u terug gekeerd naar huis. Twee of drie dagen hierna bent u Afghanistan ontvlucht met hulp van uw vader en maternale oom die een smokkelaar regelden.

Verder heerste er bloedwraak tussen uw familie en die van uw neven. De bloedwraak is ontstaan omwille van een dure steen die uw overgrootvader en zijn broers vonden. Uw overgrootvader verkocht de steen. Hij gaf het geld aan zijn nageslacht. Uw vader richtte de winkel hiermee op. Daarna is uw overgrootvader vermoord door zijn broers. De kinderen van die broers koesteren nog steeds wraakgevoelens. Uw neven willen daarom ofwel u doden ofwel trouwen met uw halfzus. Eén van uw neven, C. (...), is bovendien een talibanlid.

U diende op 8 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek, vernam u dat uw winkel in brand werd gestoken. Uw vader is nu chauffeur. Uw vader, stiefmoeder, halfbroer en halfzus wonen nog in Adamkhel. Uw moeder, broer en andere halfbroer zijn verhuisd naar Patewad.

Ter staving van uw verzoek mailde uw sociaal assistent op 27 februari 2023 de volgende documenten door: een foto van uw taskara, een foto van een rijbewijs en een foto van een kaart van de Peace Caravan of Afghanistan op naam van uw vader. Uw sociaal assistent maakte op 1 maart 2023 ook nog medische attesten over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelde weliswaar dat u kampt met rugproblemen en hiervoor medicatie neemt (Verklaring DVZ 04/03/2022, p.11 & CGVS, p.2). U legde na het persoonlijk onderhoud medische attesten voor waaruit blijkt dat u neuropathische pijn hebt ten gevolge van de littekens van brandwonden op uw rug en linker onderarm. Gevraagd hoe u zich voelde op de dag van het onderhoud, antwoordde u dat u nog een klein beetje pijn had (CGVS, p.2). Uit uw verklaringen en de voorgelegde attesten blijkt echter niet dat u niet op een zelfstandige wijze zou kunnen deelnemen aan de standaardprocedure. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden. Bovendien haalde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dergelijke noden vast in uw hoofde (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, 04/03/2022).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u weigerde uw winkel met vrouwenproducten te sluiten en omdat uw neef C. (...), tevens een talib, uw familie bedreigt omwille van bloedwraak (CGVS, p. 8 en 18).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw twee vluchtmotieven.

Wat betreft uw eerste vluchtmotief, de bloedwraak, hebt u dit vluchtmotief niet eerder aangehaald bij DVZ (CGVS, p.9). Dit verzwakt de algemene geloofwaardigheid hieromtrent. U verklaart dat uw vader dit verhaal pas heeft verteld toen u in België was en dat hij u benadrukte dat u dit moest vertellen bij uw volgende interview (CGVS, p. 9 en 11). Het is niet aannemelijk dat uw vader u en uw gezin nooit heeft ingelicht over de bloedwraak toen u nog in Afghanistan verbleef. Verder hebt u hem nooit om meer details gevraagd (CGVS, p.9). Er kan van verzoeker om internationale bescherming verwacht worden vragen te hebben gesteld over de kern van zijn asielrelaas.

Bovendien bent u vaag en inconsistent over het ontstaan van de bloedwraak. Een eerste keer gevraagd, zegt u dat u het "niet precies weet", maar dat uw voorvaderen problemen hadden met elkaar en dat er iemand werd vermoord door iemand anders (CGVS, p.8). Een tweede keer gevraagd naar het ontstaan van de ruzie, zegt u dat u alles wat u weet al heeft verteld (CGVS, p.9). Na meer vragen van het CGVS, weet u klaarblijkelijk toch meer. U vertelt dat uw overgrootvader twee broers had. Dezen hadden ruzie over een dure steen die ze ooit hadden gevonden (CGVS, p.9). Hierover verklaart u eerst dat een broer de andere broer vermoordt en die eerste heeft dan de dure steun in zijn bezit genomen en niet teruggegeven aan de andere (CGVS, p.9). Daarna verklaart u dat uw grootvader is vermoord door één

van zijn broers (CGVS, p.10). Dit zou betekenen dat uw grootvader de steen had, maar werd vermoord en één van zijn broers de steen zou genomen hebben na de moord. Maar u verklaart tevens dat uw grootvader de steen had verkocht (CGVS, p.9), en dus de steen in zijn bezit had. Deze twee verklaringen zijn niet eensluidend, wat wederom doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van dit relaas.

Gevraagd of uw familie wraakzuchtig is op de familie van uw neven omdat uw overgrootvader werd vermoord, antwoordt u dat uw familie "er niets aan kan doen", omdat de andere familie machtiger is (CGVS, p.9). Indien uw grootvader inderdaad werd vermoord door zijn twee broers, is het opmerkelijk dat uw familie nooit enige actie heeft ondernomen.

Bovendien vertelt u dat uw overgrootvader de steen verkocht en de opbrengst aan zijn zoon gaf. Deze zoon zou volgens uw verklaringen uw vader zijn, waarmee uw vader de winkel heeft opgericht (CGVS, p.9). De zoon van uw overgrootvader moet echter uw grootvader zijn. Uw verklaring is dus niet plausibel. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen betreffende de oorzaak van de bloedwraak, namelijk de ruzie van de drie broers waaronder uw overgrootvader, kan er bijgevolg evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er het gevolg van waren.

Ter volledigheid, de gevolgen van de bloedwraak zijn evenmin geloofwaardig.

Ten eerste, verklaart u dat u niet met uw neef, C. (...), sprak in Afghanistan (CGVS, p.10). Het is weinig aannemelijk dat hij u nooit heeft aangesproken gezien hij ofwel met uw halfzus wou huwen ofwel u wilde vermoorden (CGVS, p.10).

Ten tweede, bent u inconsistent inzake de huidige problemen tussen uw familie in Afghanistan en C. (...). Gevraagd of uw familie in Adamkhel nog problemen heeft gehad buiten de incidenten betreffende de winkel, antwoordt u dat uw familie geen andere problemen heeft, maar dat er wordt gevraagd naar uw zus (CGVS, p.11). Wanneer het CGVS doorvraagt of uw neef, C. (...), uw vader nog aanspreekt, zegt u niet te weten of hij naar uw vader komt en dat u het de laatste tijd ook niet hebt gevraagd aan uw vader (CGVS, p.11). Later vertelt u dat C. (...) uw vader met een mes heeft aangevallen (CGVS, p.16). Gevraagd hoeveel keer C. (...) uw vader nog steeds lastig valt, verklaart u dat uw vader u vertelde dat als hij C. (...) tegenkomt, hij lastig wordt gevallen (CGVS, p.16). Deze verklaringen zijn uiterst inconsistent.

Ten derde, zijn uw moeder, broer en halfbroer verhuist naar Patwad toen u in Bosnië of Turkije was (CGVS, p.11-12). Uw vingerafdrukken zijn 20 april 2021 geregistreerd in Bulgarije. Men kan dus vermoeden dat uw moeder, broer en halfbroer reeds twee jaar in Patwad wonen. Patwad is drie tot zes uren rijden van Adamkhel. In Patwad, ervaren uw familieleden geen problemen meer met C. (...) (CGVS, p.10). Uw vader, halfbroer en halfzus bezoeken Patwad soms (CGVS, p.17-18). Dat C. (...) u overal zou kunnen vinden, is dan ook weinig aannemelijk (CGVS, p.17).

Uw tweede vluchtmotief, namelijk uw winkel met een vrouwenafdeling en de problemen hieruit volgende, zijn evenmin geloofwaardig.

U verklaart dat u een eerste oproepingsbrief van de taliban ontving, maar niets ondernam (CGVS, p.14). Dit is opmerkelijk. Gevraagd waarom u zich niet heeft gemeld na de eerste brief, antwoordt u: "Ik kon niet gaan. Misschien was ik bang. We waren beiden bang. Mijn vader heeft niets gezegd." (CGVS, p.14). Deze verklaring is inconsistent en vaag.

Een maand later ontvingen jullie een tweede oproepingsbrief van de taliban (CGVS, p.15). Het is op zichzelf staand al opmerkelijk dat de taliban gedurende een maand geen actie ondernemen en er een periode van een maand zit tussen de eerste en tweede brief. Na deze brief meldde u en uw vader zich bij de taliban (CGVS, p.14). Ze hielden jullie vast gedurende vierentwintig uur in aparte kamers. Hier is uw vader geslagen door de taliban "volgens u". Gevraagd waarom u dit denkt, antwoordt u dat "uw vader dat heeft verteld" (CGVS, p.14). Dit is niet geheel consistent. Verder is het niet plausibel dat na vastgehouden en geslagen te worden uw familie toch het risico neemt om de winkel opnieuw openen. Uw verklaring dat u geen keuze had (CGVS, p.15) is niet aannemelijk, zeker gezien uw vader op dit moment werkzaam is als chauffeur wonende in hetzelfde dorp (CGVS, p.16).

Tien dagen na de tweede brief ontvingen jullie een derde brief gericht aan uw vader (CGVS, p.15). U gaat zich alleen melden bij de taliban (CGVS, p.15). De taliban dreigen u en uw vader te vermoorden of jullie winkel in brand te steken en ze zeggen tevens dat dit jullie laatste kans is (CGVS, p.15). Dat ze u ditmaal zonder meer lieten gaan is weinig aannemelijk.

Verder vertelt u dat uw jongere broer, I. (...), ook hielp in de winkel (CGVS, p.13). Het is opmerkelijk dat de taliban hem niet vermelden in hun bedreigingen (CGVS, p.17).

Dat uw vader na uw vertrek de winkel toch heropende is, in het licht van bovenstaande, niet geloofwaardig (CGVS, p.16). Zeker gezien uw vaders wagen, geladen met producten voor de winkel, na uw vertrek tot twee maal toe in brand gestoken zou zijn door de taliban, en hij één keer door hen werd geslagen (CGVS, p.16). De verklaring hiervoor is wederom niet aannemelijk, namelijk dat uw vader niet anders kon en hij moest blijven werken om zijn brood te verdienen (CGVS, p.16). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat uw vader nu werkt als chauffeur nog steeds wonende in hetzelfde dorp, Adamkhel (CGVS, p.16).

Afsluitend dient te worden opgemerkt dat u enkele keren nieuwe elementen aanbracht, terwijl u hiernaar reeds meerdere malen werd gevraagd. Een eerste voorbeeld bestaat erin dat u eerst aangaf niet te weten

hoe de bloedwraak is ontstaan, maar na enkele vragen toch over de dure steen kon vertellen (CGVS, p.9). Ten tweede wist u niet wie de steen in zijn bezit had, maar daarna bleek het toch uw eigen overgrootvader te zijn die dan de steen verkocht en de winst aan zijn 'zoon' gaf (CGVS, p.9-10). Na deze bevindingen werd u erop gewezen dat u toch het antwoord bleek te kennen op eerder gestelde vragen en dat u het zeker moet zeggen, wanneer u een antwoord wel wist (CGVS, p.9). Er werd u daarna echter verschillende keren of uw familie nog problemen had met de taliban na uw vertrek, waarop u meerdere keren een vaag antwoord gaf, om nadien te vertellen dat uw vaders vervoersmiddelen twee keer werden afgebrand door de taliban, dat hij is geslagen geweest door de taliban en dat C. (...) hem met een mes heeft aangevallen (CGVS, p.16). Deze elementen raken aan uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beide vluchtmotieven.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en rijbewijs kunnen enkel uw identiteit aantonen. Deze wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Over de kaart van de Peace Caravan of Afghanistan op naam van uw vader, dient er te worden opgemerkt dat u hier niets over heeft vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien betreft het slechts een kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Ten slotte, legt u uw medische attesten neer omtrent de neuropathische pijn die u ervaart ten gevolge van littekens van brandwonden. De dokter schrijft dat de brandwonden blijkbaar dateren van vijf jaar geleden ten gevolge van een auto incident waarbij een auto bestuurd door de taliban ontplofte vanwege een bom afgeworpen door een drone. Hierover moet worden opgemerkt dat u niets heeft vermeld over dit incident en de daaruit volgende littekens bij DVZ, noch bij het CGVS. Maar hoe dan ook dient opgemerkt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is

aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het

algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire

situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen

concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat in hoofde van verzoekende partij geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers het volgende vastgesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

U stelde weliswaar dat u kampt met rugproblemen en hiervoor medicatie neemt (Verklaring DVZ 04/03/2022, p.11 & CGVS, p.2). U legde na het persoonlijk onderhoud medische attesten voor waaruit blijkt dat u neuropathische pijn hebt ten gevolge van de littekens van brandwonden op uw rug en linker onderarm. Gevraagd hoe u zich voelde op de dag van het onderhoud, antwoordde u dat u nog een klein beetje pijn had (CGVS, p.2). Uit uw verklaringen en de voorgelegde attesten blijkt echter niet dat u niet op een zelfstandige wijze zou kunnen deelnemen aan de standaardprocedure. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden. Bovendien haalde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan. Evenmin stelde Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dergelijke noden vast in uw hoofde (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’, DVZ, 04/03/2022).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekende partij werpt in dit verband op dat onvoldoende rekening werd gehouden met de impact van de letsels en medicatie op haar algehele fysische en mentale toestand, hierbij stellend dat de genomen medicatie invloed heeft op het geheugen en de concentratie. De Raad stelt evenwel vast dat nergens uit de bijgebrachte medische attesten (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 5) blijkt dat verzoekende partij omwille van fysieke en/of mentale problemen niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en/of op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Evenmin wordt enig bewijs bijgebracht waaruit blijkt dat het cognitief geheugen van verzoekende partij ingevolge het nemen van de medicatie voor haar rugproblemen dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Ook uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt nergens dat zij niet op een zelfstandige wijze zou kunnen deelnemen aan de procedure. Bij de aanvang van het onderhoud bevestigde zij dat, hoewel zij nog steeds een klein beetje pijn had, zij zich goed voelde (notities CGVS, p. 2). Daarnaast blijkt uit het

verloop van het onderhoud dat verzoekende partij telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen en op betekenisvolle wijze te antwoorden op de gestelde vragen. Derhalve wordt niet aangetoond dat er in hoofde van verzoekende partij sprake is van bijzondere procedurele noden die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaansluiting. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij gedood te worden door de taliban omdat zij weigerde haar winkel met vrouwenproducten te sluiten en omdat haar neef C., tevens een *talib*, haar familie bedreigt omwille van een bloedwraak (notities CGVS, p. 8 en 18).

2.2.5. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat noch aan haar problemen wegens een bloedwraak noch aan haar problemen wegens haar winkel met een vrouwenafdeling enig geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt immers vastgesteld dat:

(A) wat betreft de beweerdte vrees voor haar neef C., een *talib*, wegens de bloedwraak:

(i) zij dit vluchtmotief niet aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken,

(ii) zij vaag en inconsistent is over het ontstaan van de bloedwraak,

(iii) het opmerkelijk is dat haar familie nooit enige actie ondernomen heeft indien haar grootvader inderdaad werd vermoord door zijn twee broers,

(iv) haar verklaring dat haar overgrootvader de steen verkocht en de opbrengst aan zijn zoon gaf, waarbij deze zoon volgens haar verklaringen haar vader is die hiermee de winkel heeft opgericht, niet plausibel is, nu de zoon van haar overgrootvader immers haar grootvader betreft, en,

(v) ook de gevolgen van de bloedwraak niet geloofwaardig zijn, daar:

(a) het niet aannemelijk is dat haar neef C. haar nooit heeft aangesproken gezien hij ofwel haar wilde vermoorden ofwel met haar halfzus wou huwen,

(b) zij inconsistent is inzake de huidige problemen tussen haar familie in Afghanistan en haar neef C., en,

(c) haar bewering dat haar neef C. haar overal zou kunnen vinden niet aannemelijk is, aangezien haar familieleden die naar Patwad verhuisden, drie tot zes uren rijden van Adamkhel, geen problemen meer ervaren met C., terwijl ook haar vader, halfbroer en halfzus Patwad soms bezoeken;

(B) wat betreft de problemen wegens haar winkel met een vrouwenafdeling:

(i) zij inconsistent en vaag is over waarom zij niet inging op de eerste oproepingsbrief van de taliban,

(ii) het opmerkelijk is dat er een periode van een maand zit tussen de eerste en tweede oproepingsbrief van de taliban en dat zij gedurende een maand geen actie ondernamen,

(iii) zij inconsistente en onaannemelijke verklaringen aflegt over de vasthouding van haar en haar vader alsook haar gedrag na de vasthouding, nu zij over de vasthouding stelt dat haar vader 'volgens haar' geslagen werd door de taliban omdat 'haar vader dat haar heeft verteld' en het verder niet plausibel is dat

na vastgehouden en geslagen te worden haar familie toch het risico neemt om de winkel opnieuw te openen,

(iv) het niet aannemelijk is dat de taliban haar na hun dreigementen zonder meer lieten gaan nadat ze haar en haar vader voor een derde keer hadden opgeroepen,

(v) het opmerkelijk is dat de taliban haar jongere broer, die ook hielp in de winkel, niet vermeldde in hun bedreigingen, en,

(vi) het niet geloofwaardig is dat haar vader na haar vertrek de winkel heropende; en,

(C) inzake beide vluchtmotieven door verzoekende partij meerdere keren nieuwe elementen werden bijgebracht, terwijl zij hiernaar reeds meerdere malen werd gevraagd.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter voormelde bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Omtrent de bloedwraak geeft verzoekende partij aan dat zij het fijne van de zaak niet weet nu zij dit pas na haar vertrek heeft vernomen en dat gezien de situatie van haar familie in Afghanistan alsook haar eigen situatie in België niet verwacht kan worden dat zij in staat zou zijn *“om hier in geuren en kleuren alle details van te kennen en correct uiteen te zetten”*. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat, zoals reeds opgemerkt in de bestreden beslissing, het volstrekt onaannemelijk is dat haar vader haar en de rest van het gezin nooit zou hebben ingelicht over de bloedwraak. Immers blijkt uit haar verklaringen dat zij een doelwit zou zijn en dat haar neven haar willen doden (notities CGVS, p. 8-9). Dat haar vader haar hiervan niet zou inlichten, is dan ook allerminst plausibel. Bovendien blijkt daarnaast uit haar verklaringen dat verzoekende partij nagelaten heeft haar vader om meer details te vragen inzake deze bloedwraak (notities CGVS, p. 9). Nochtans gaf zij zelf aan dat zij meer informatie over de bloedwraak zou kunnen krijgen bij haar vader (notities CGVS, p. 9). De vaststelling dat zij echter geen ernstige pogingen blijkt te hebben ondernomen om zich over deze bloedwraak te informeren, wijst op een grove desinteresse en ondergraaft op ernstige wijze de door haar voorgehouden vrees om gedood te worden in het kader van een bloedwraak.

Aangaande de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake haar problemen wegens haar winkel met een vrouwenafdeling, benadrukt verzoekende partij dat zij en haar vader niet kunnen lezen en dat voorts de ouderen getracht hebben om met de taliban te onderhandelen zodat ze de goederen toch nog mochten verkopen. Daarnaast geeft zij nog aan dat haar vader de winkel trachtte open te houden op een correcte manier, *“omdat het een goede winkel was”*. De Raad bemerkt evenwel dat in het licht van de ernst van de bedreigingen, waarbij zij ook reeds werden vastgehouden en geslagen door de taliban alsook bedreigd werden met de dood, niet ingezien kan worden waarom zij en haar vader niettemin de winkel wilden blijven openhouden, in plaats van op zoek te gaan naar alternatieven om een inkomen te vergaren. Bovendien bleven zij en haar vader ook na de bedreigingen vrouwenproducten in hun winkel aanbieden, terwijl de taliban hen dit nochtans uitdrukkelijk verboden had (notities CGVS, p. 8). Dat zij dit zouden hebben gedaan louter omdat het een goede winkel was, staat geenszins in verhouding met het risico dat gepaard ging met het openhouden van de winkel en het verkopen van vrouwenproducten.

Wat betreft het feit dat verzoekende partij enkele keren nieuwe elementen aanbracht inzake haar vluchtmotieven, wijst verzoekende partij nog op haar *“oprechte intenties om zoveel mogelijk informatie te geven”* en stelt zij dat zij *“probeerde al denkend bijkomende informatie op te halen”*. De Raad meent evenwel dat deze uitleg niet volstaat om te verklaren waarom zij aanvankelijk het antwoord schuldig diende te blijven op bepaalde concrete vragen, doch later plots wel het antwoord bleek te kennen op deze eerder gestelde vragen. De Raad onderstreept dat de vragen betrekking hadden op kernelementen van haar asielrelaas, met name de bloedwraak en de problemen die haar familie nog zou hebben gekend met de taliban na haar vertrek. Haar inconsistente verklaringen dienaangaande ondergraven dan ook verder het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten, treedt de Raad verwerende partij bij in navolgende motivering, die verzoekende partij ongemoeid laat in haar verzoekschrift: *“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en rijbewijs kunnen enkel*

uw identiteit aantonen. Deze wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Over de kaart van de Peace Caravan of Afghanistan op naam van uw vader, dient er te worden opgemerkt dat u hier niets over heeft vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien betreft het slechts een kopie waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.”

2.2.7.1. Voorts verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift nog naar het incident van vijf jaar geleden waarbij een auto bestuurd door de taliban ontplofte vanwege een bom en waarbij zij brandwonden opliep. Zij stelt dat dit een blijvende impact heeft op haar gemoedstoestand en dat zij hiervan nog steeds nachtmerries heeft. Zij heeft dan ook een kwetsbaar profiel gelet op haar herkomst uit een regio waar dit soort dreigingen aanwezig zijn.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij niet het minste begin van bewijs bijbrengt van eventuele (ernstige) psychische problemen in haar hoofde vanwege dit incident. In de bijgebrachte medische attesten wordt immers louter gewag gemaakt van neuropathische pijn die zij ervaart ten gevolge van littekens van brandwonden. Evenmin toont verzoekende partij *in concreto* aan dat zij dermate kwetsbaar zou zijn dat dit op zich in haar hoofde aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij het overigens onderstreept dat verzoekende partij noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal enig gewag maakte van dit incident en de daaruit volgende littekens. Indien zij daadwerkelijk een actuele vrees koestert ten gevolge van dit incident van vijf jaar geleden en/of de gevolgen hiervan, mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij zulks zou hebben aangehaald tijdens haar gehoren. Wat betreft nog de medische problemen *an sich*, wijst de Raad erop dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden, dient zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

2.2.8. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij met voormeld verweer op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas en asielmotieven. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.9.1. Daarnaast werpt verzoekende partij in haar verzoekschrift nog op dat zij wegens haar verblijf in België *“een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door het de facto Talibanregime wordt ingericht”*.

2.2.9.2. In navolging van de commissaris-generaal benadrukt de Raad evenwel dat uit het geheel van de landeninformatie die door verwerende partij werd bijgebracht niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel manifest in gebreke. Immers dient te worden vastgesteld dat zij geen enkel concreet element bijbrengt waaruit kan blijken dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan. Zoals reeds opgemerkt, volstaat haar loutere

verblijf in België geenszins om zulks aan te tonen. Waar zij beweert dat zij in België *“een persoonlijke ontwikkeling heeft doorgemaakt die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door het de facto Talibanregime wordt ingericht”*, benadrukt de Raad dat verzoekende partij niet het minste concrete element bijbrengt waaruit dergelijke ontwikkeling blijkt, laat staan dat zij aantoonst dat zij dermate verwesterd zou zijn dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verder onderstreept de Raad nog dat verzoekende partij reeds meerderjarig was bij haar vertrek uit Afghanistan en derhalve aldaar haar vormende jaren heeft doorgebracht. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan een drietal jaar geleden verliet (zie verklaring DVZ, vraag 32), totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit geldt des te meer nu zij nog een netwerk in haar regio van herkomst heeft waarmee zij nog contact heeft (notities CGVS, p. 5). Tevens blijkt dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt moslim te zijn (notities CGVS, p. 4). Ten slotte doet verzoekende partij ook met haar loutere verwijzing naar haar afkomst uit een ruraal gebied geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar een nota van Nansen, stelt de Raad vast dat zij echter nalaat deze nota neer te leggen en/of de precieze online vindplaats ervan te vermelden. Hiermee kan dan ook geen rekening worden gehouden door de Raad.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofdte gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.10. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (notities CGVS, p. 5), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaal-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van

het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 die door verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de recentere informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift weliswaar duidelijk dat zij niet akkoord gaat met bovenstaande conclusie, doch dient te worden vastgesteld dat zij in haar betoog geen concrete, overtuigende elementen bijbrengt die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog op algemene wijze duidt op het huidige talibanbewind in Afghanistan, merkt de Raad dat uit de beschikbare landeninformatie weliswaar blijkt dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond.

2.2.12. Ten slotte is ook haar verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen bindende precedentwaarde. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld.

2.2.13. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor

burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Verzoekende partij kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar het geweld dat nog plaatsvindt in Afghanistan, de burgerslachtoffers die hierbij vallen en het betoog dat er nog voldoende andere actoren zijn, waaronder ISKP maar ook vele andere terroristische groepen, die aanslagen plegen en regio's onveilig maken, om voormelde vaststelling in een ander daglicht te stellen, nu uit de bestreden beslissing immers duidelijk blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. Wat betreft haar betoog dat het voorbarig is om te denken dat de veiligheidssituatie zich heeft gestabiliseerd en dat het gebrek aan actuele en objectieve informatie tot voorzichtigheid noopt, dient te worden benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij haar analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan rekening heeft gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het louter opnieuw benadrukken van deze pijnpunten, zonder echter *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, biedt dan ook geen soelaas. Verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift weliswaar gewag van bepaalde informatie die volgens haar een ander licht zou werpen op de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch dient te worden vastgesteld dat zij nalaat deze informatie neer te leggen en/of de precieze online vindplaats ervan te vermelden. De Raad kan hiermee dan ook geen rekening houden.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de recentere informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt, waaronder een recent UNAMA-rapport van juni 2023 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS).

Tevens dient verwerende partij te worden bijgetreden in de vaststelling dat er *in casu* evenmin elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT